

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1682. usque ad annum 1690

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1781

VD18 90119231

§. 2. Parisini Conventus declaratio de potestate Pontificia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67608)

Sæc. XVII.
A. C. 1682.

§ II.

Parisini Conventus declaratio de potestate Pontificia.

*Defensio
decl. de
potest. Ec-
cles.*

Priusquam hæ Pontificis literæ ad Parisiensem Cleri Gallicani Conventum pervenerant, hi Præsules, ut prævisa Vaticani fulmina aut hebetarent, aut prævenirent, Pontificis potestatem ac Primatus dignitatem veluti ex totius Ecclesiæ Gallicanæ sententia, seu verius juxta novum Sorbonæ judicium limitare decreverunt. Hanc in rem per quatuor ferme Menses privatos habebant conventus, ac tandem die decima nona Martii huic negotio ultimam admovere manum. Itaque in publicis comitiis Archiepiscopus sex, ut vocant, *Commissarios* nominabat, Rhemensem, Ebrodunensem, & Albygensem Archipræsules, & Augustodunensem, Ruppellanum, & Tricassensem Episcopos, qui hucusque in Regalium negotio agitata die prima Maij discusserrunt: Postea idem Rhemensis Archiepiscopus habita oratione ostendit, quod Rex Ecclesiæ privilegia violasse, a violentis & seditiosis Episcopi Apamiensis Procuratoribus, immerito redarguatur, hos quoque summum Pontificem ad expediendas ejusmodi adegisse literas, quæ

quæ Canonicis monitionibus, quam Sæc. XVII.
 paternis declarationibus similiores es- A. C. 1682.
 sent, postea hæc subjunxit: „Circa Re-
 „galiam credimus principia Papæ, &
 „regalistarum ex diametro se opponere.
 „Dicit Papa, jus regalium emanare ab
 „Ecclesia: Regalix jus esse Regale,
 „temporale, & inseparabile a corona.
 „Papa concilio adhæret Lugdunensi,
 „a quo non licet recedere: Rex negat se
 „Concilio subjectum in caussa pure ci-
 „vili: propterea prædecessores suos nul-
 „lum potuisse inferre præjudicium juri
 „suo. Ratio si istis fuit ad conservanda
 „privilegia Regalix in quatuor Provin-
 „ciis, fortiolem esse Regi viventi, ad re-
 „dimendum jus suum in reliquis Eccle-
 „siis, in quibus jacebat diminutum oc-
 „cassione asserti concilii, vel negligentia
 „suorum officialium. Jus hoc tanquam
 „mere civile nulli subjiciatur Magistratui
 „Ecclesiastico, sed soli Regi, qui uni
 „Deo rationem reddere tenetur, resi-
 „stat Papa bullis suis, eas abusivas de-
 „clarabit parlamentum tanquam at-
 „tentata contra jus pure temporale, in-
 „terim Palatini Officiales ruinam urge-
 „bunt Ecclesiasticæ Jurisdictionis, & po-
 „pulum concitabunt adversus Pastores
 „suos: melius erit Regaliam asserere e-
 „tiam, ubi non est, quam Regem con-
 „citare adversus Ecclesiam, sic in Lug-
 „dunen-

Sæc. XVII. „dunensi Concilio Gregorius unacum
 A. C. 1682. „quingentis Episcopis merita perpen-
 „denda Gallorum, qui Ecclesiam libe-
 „raverant ab hæresi Albigenſium, &
 „quod Philippo Francorum Regi resi-
 „ſtere haud poſſent absque evidenti Ec-
 „cleſiæ discrimine, tutius crediderunt
 „ſacroſanctæ Synodi decreto ab uſum
 „adprobare Regaliæ, quamvis ab uſus
 „iſte inoleviſſet contra decreta concilio-
 „rum præcedentium: concludamus ergo
 „cum Ivone Carnotenſi: *Dicent forſitan,
 fortiores fortiora, meliores meliora, nos
 pro mediocritate noſtra ſic ſentimus, non
 legem in talibus præſcribentes, ſed propter
 vitanda majora pericula Eccleſiæ neceſſitati
 temporum, ſi commodius fieri non poteſt, ce-
 dendum eſſe intelligentes.*

Postremis autem hiſce Carnotenſis
 Verbis haud obſcure inſinuare videba-
 tur Archiepiſcopus, ideo Præſules Re-
 galiam Regi cedere, eoquod eidem
 illam denegare non auderent: Poſtea
 Pariſienſis Archiepiſcopus, necnon Boſ-
 ſuetius Meldenſis Præſul præſentibus
 Tornacenſi, aliisque Episcopis, Cleri
 Deputatis, & Sorbonæ Doctoribus hanc
 in rem luculentas habuere orationes,
 quibus abſolutis ſequentem fecere de-
 clarationem:

„Eccleſiæ Gallicanæ Decreta & Li-
 „bertates, a majoribus noſtris tanto
 „ſtu-

„studio propugnatas, earumque fun- Sæc. XVII.
 „damenta sacris Canonibus & Patrum A. C. 1682.
 „traditioni nixa, multi diruere molien-
 „tur; nec desunt, qui earum obtentu
 „primatum Beati Petri ejusque Succes-
 „sorum Romanorum Pontificum a Chri-
 „sto institutum, iisque debitam ab om-
 „nibus Christianis obedientiam, Sedis-
 „que Apostolicæ, in qua fides prædi-
 „catur, & unitas servatur Ecclesiæ, re-
 „verendam omnibus gentibus majesta-
 „tem imminuere non vereantur. Hæ-
 „retici quoque nihil prætermittunt, quo
 „eam potestatem, qua pax Ecclesiæ
 „continetur, invidiosam & gravem Re-
 „gibus & populis ostentent, iisque frau-
 „dibus simplices animas ab Ecclesiæ
 „Matris Christique adeo communione
 „diffocient. Quæ ut incommoda pro-
 „pulsemus: Nos, Archiepiscopi & Epi-
 „scopi Parisiis mandato Regio congre-
 „gati, Ecclesiam Gallicanam repræsen-
 „tantes, una cum cæteris Ecclesiasticis
 „Viris nobiscum deputatis, diligenti
 „tractatu habito hæc fancienda & de-
 „claranda esse duximus.

I. „Beato Petro ejusque Suc-
 „cessoribus, Christi Vicariis, ipsique
 „Ecclesiæ rerum spiritualium & ad
 „æternam Salutem pertinentium, non
 „autem civilium ac temporalium a Deo
 „traditam potestatem, dicente Domino,
 „Re-

Sæc. XVII. „Regnum meum non est de hoc mun-
 A. C. 1682. „do; & iterum, reddite Cæsari quæ sunt
 „Cæsaris; & quæ sunt Dei, Deo: ac
 „proinde stare Apostolicum illud: Om-
 „nis anima potestatibus sublimioribus
 „subdita sit. Non est enim potestas
 „nisi a Deo: Quæ autem sunt a Deo,
 „ordinata sunt. Itaque qui potestati
 „resistit, Dei ordinationi resistit. Reges
 „ergo & Principes in temporalibus nulli
 „Ecclesiasticæ potestati Dei ordinatione
 „subjici, neque Auctoritate Clavium
 „Ecclesiæ directæ vel indirectæ deponi,
 „aut illorum subditos eximi a fide at-
 „que obedientia, ac præstito fidelitatis
 „Sacramento solvi posse, eamque sen-
 „tentiam publicæ tranquillitati neces-
 „sariam, nec minus Ecclesiæ, quam Im-
 „perio utilem, & verbo Dei, Patrum
 „traditioni, & Sanctorum exemplis
 „consonam, omnino retinendam.

II. „Sic autem inesse Apostolicæ sedi
 „ac Petri Successoribus, Christi Vica-
 „riis, rerum spiritualium plenam pote-
 „statem, ut simul valeant atque immota
 „consistant sanctæ œcumenicæ Synodi
 „Constantiensis, a sede Apostolica com-
 „probata, ipsoque Romanorum Ponti-
 „ficum ac totius Ecclesiæ usu confir-
 „mata, atque ab Ecclesia Gallicana,
 „perpetua religione custodita Decreta
 „de Auctoritate Conciliorum Genera-
 „lium,

„lium, quæ Sessione quarta & quinta Sæc. XVII.
 „continentur; nec probari a Gallicana A. C. 1682.
 „Ecclesia, qui eorum Decretorum, quasi
 „dubiæ sint Auctoritatis ac minus ap-
 „probata, robur infringant, aut ad so-
 „lum schismatis tempus Concilii dicta
 „detorqueant. „

III. „Hinc Apostolicæ potestatis usum
 „moderandum per Canones Spiritu Dei
 „conditos & totius mundi reverentia
 „consecratos. Valere etiam Regulas,
 „mores & instituta a Regno & Eccle-
 „sia Gallicana recepta, Patrumque ter-
 „minos manere inconcussos; atque id
 „pertinere ad amplitudinem Apostolicæ
 „Sedis, ut statuta & consuetudines tan-
 „tæ Sedis & Ecclesiarum consensione
 „firmatæ, propriam stabilitatem ob-
 „tineant. „

IV. „In fidei quoque quæstionibus
 „præcipuas summi Pontificis esse par-
 „tes, ejusque Decreta ad omnes & sin-
 „gulas Ecclesias pertinere, nec tamen
 „irreformabile esse judicium, nisi Ec-
 „clesiæ consensus accesserit. „

„Quæ accepta a Patribus ad omnes
 „Ecclesias Gallicanas atque Episcopos
 „iis Spiritu sancto authore præsidentes
 „mittenda decrevimus; ut id ipsum di-
 „camus omnes, simusque in eodem sensu
 „& in eadem sententia.

Sæc. XVII. A. C. 1682. Huic declarationi præter Archiepiscopos Parisinum & Rhemensem subscripti leguntur sex alii Archiepiscopi, viginti sex Episcopi, & triginta octo Ecclesiastici, quorum tamen, cum ex iis non pauci aut metu, aut spe aut ira adacti noscuntur, numerus ac sententia, num totius Ecclesiæ Gallicanæ sententia dici, eaque tot retro sæculis ab omnibus Franciæ Ordinibus receptæ, & ab Universa Ecclesia adoptatæ doctrinæ prævalere possit, aliorum iudicio relinquimus, id tamen omnino certum est, quod hi Præsules privatas hæc suas opiniones duntaxat ad Ecclesiæ disciplinam, nullatenus vero ad fidei dogmata spectare arbitrati sint, cum universa Ecclesia in hoc conspirantes, quod *summo Pontifici jure Divino ab omnibus Christianis sit parendum in rebus fidei & morum.*

§. III.

Hæc declaratio Regis edicto firmata.

Regal, Sacerd. §. 3, præl. p. 128.

Probe prospexerant hi Præsules, jactato etiam Universæ Gallicanæ nomine ac consensu nondum satis roboris, auctoritatisque novam eorum doctrinam fortiri, eapropter rationis, communis usus, antiquitatisque defectum supplementuri, Regis auctoritatem obtrudere nitentur. Igitur una omnes hanc suam de-